

PRATA OM ALKOHOL

Novellsamling med ungdomars tankar
och erfarenheter kring alkohol

2016

PRATA OM ALKOHOL

Novellsamling med ungdomars tankar
och erfarenheter kring alkohol

2008

2009

2010

2011

2012

2013

2014

2015

PRATA OM ALKOHOL

2016

FÖRORD

I denna novellsamling presenteras samtliga finalister i *Prata Om Alkohols* novelltävling 2015 på temat ungdom och alkohol. Novellerna är skrivna av ungdomar på högstadiet och gymnasiet och valdes ut bland 800 bidrag från elever runt om i landet. Med stor berättarglädje och ett rakt språk bjuder författarna oss på berättelser som med olika infallsvinklar tar sig an ämnet – ingen novell är den andra lik.

Vi hoppas att boken ger upphov till reflektion och diskussion. Läs den på egen hand, tillsammans med andra eller använd den som diskussionsunderlag i klassrummet.

Novelltävlingen är en del av den långsiktiga skolsatsningen *Prata Om Alkohol*, som syftar till att få ungdomar att avstå från alkohol. *Prata Om Alkohol* består i huvudsak av ett läromedel för hälsofrämjande arbete med ungdomar. Läromedlet kan användas för att skapa en röd tråd i arbetet, men också som ett material att inspireras av och bygga vidare på.

Prata Om Alkohols läromedel används idag av 75 procent av Sveriges högstadie- och gymnasieskolor och novellsamlingen har hittills beställts i över 30 000 exemplar.

På www.prataomalkohol.se kan du läsa mer om satsningen, beställa metodmaterial och den senaste upplagan av novellsamlingen. Jobbar du med ungdomar är allt material kostnadsfritt.

Prata Om Alkohol drivs sedan 2006 av utbildningsföretaget *Kunskapskraft & Media* med medel från branschorganisationerna *Sprit & Vinleverantörsföreningen* och *Sveriges Bryggerier*.

Stort tack till alla som deltog i novelltävlingen 2015 och trevlig läsning!

INNEHÅLL

HÖGSTADIET

BÄSTA VÄN ANNA VON GROSS – HÖLLVIKEN	9
MITT TREDJE JAG AGNES SALOMONSSON – LJUNGBY	11
SANNINGEN LOVA SVEDUNG – TROLLHÄTTAN	14
MIN PAPPA ÄR ETT MONSTER AMALIA HÅKANSSON – KARLSHAMN	17
EN TIMME ELLEN LAURIN – KARLSHAMN	19
DET SOM INGEN SER ISABELLE BORGQVIST – GÄVLE	21

GYMNASIET

MASKINEN GÅR SÖNDER IBLAND ANONYM – STOCKHOLM	24
HEMRESAN MATHILDA TENGBERG – MÖLNLYCKE	26
VÅR KÄRLEK KLÄDD I UNDERKLÄDER OCH SKAM MAYA S DELIBALTAS – KALMAR	28
SPIRITUOSA MAX BERGLIND – KALMAR	30
ATT VÄLJA LIVET REGINA FRANSSON – KALMAR	32
DOCKFAMILJEN JACK CIONTOS – HELSINGBORG	34

HÖGSTADIET

BÄSTA VÄN

FÖRSTAPRISTAGARE HÖGSTADIET

FÖRFATTARE: ANNA VON GROSS

SKOLA: ÄNGDALA SKOLOR, HÖLLVIKEN

LÄRARE: JAKOB JÄRPVALL

MOTIVERING: Väldigt bra, gripande och engagerande berättelse om utanförskap och om alkoholen som verklighetsflykt. De korta glimtarna av det som varit knyts snyggt ihop med det som är, och ger berättelsen ett djup och en bakgrund som gör att den känns trovärdig.

.....

Jag har en bild framför ögonen. Den kastar mig bakåt i tiden, till när jag var mindre. När jag gick i första eller andra klass. Kanske tredje. Vi hade fått i uppgift att berätta om vår bästa vän. ”En bästa vän är någon ni kan berätta alla era hemligheter för. Det är någon som ni vet aldrig kommer göra er ledsen eller besviken. Någon som alltid finns där för er”, hade min lärare berättat för oss. Jag minns att jag såg mig runt i klassrummet, försökte tyda de andra barnens ansiktsuttryck. Då förstod jag inte, att det bara var jag som aldrig hade haft en sådan människa i mitt liv. Fler och fler barn räckte upp handen, berättade för oss andra vilka fantastiska vänner de hade, vilka lekar de brukade leka tillsammans och vilka ställen de besökt ihop. Detta var inte första gången jag sprang ut ur klassrummet gråtandes, och det skulle inte bli den sista.

Om jag hade känt dig då, hade jag kanske kunnat berätta om dig. Beskrivningen passade ju så bra. Hade jag känt dig då, hade jag kanske sluppit blåtiorna, ärren och de tusen bitarna mitt hjärta har krossats till de nästkommande åren. Sluppit bli kallad ensamvarg, mobbad, böggjäv. I mitt klassrum, där på lågstadiet, avlossades startskottet för röran jag nu är intrasslad i.

När det kommer till att behålla hemligheter, som min lärare påstod en bästa vän skulle göra, ligger du säkerligen i framkant. Du finns alltid där, nära till hands, 24 timmar om dygnet, 365 dagar om året. Alltid är du där för att lyssna på mig. Aldrig har du lämnat mig i sticket, så som alla andra gjort när de inte orkat

med mig längre. När andra har huggit mig i ryggen med den största kniven de kunnat hitta och sedan lämnat mig blödandes.

Trots att du först på senaste tiden har blivit en ofta återkommande besökare, har vi skapat många minnen tillsammans. Jag kan inte påstå att någon i min närhet, alltså människorna som genom blodsband tvingas hålla kontakten med mig, är speciellt entusiastiska när det kommer till din närvaro. Deras halvhjärtade försök till att hålla dig borta från mig har inte kunnat förhindra att vi möts om och om igen. På senaste tiden har de bara tittat bort, och byggt upp luftslopp efter luftslopp för alla andra som brydde sig det minsta om mig. Vilken tur att jag har dig, så att vi tillsammans kan fly till en annan värld där ingen vill mig ont, där människor slipper lägga ner tid och energi på mig.

För det är ju det folk vill slippa. Slippa hjälpa. Slippa ta hand om. Slippa bry sig. Och jag kan inte klandra dem. Alla möten med rektorer och lärare. Alla samtal med kuratorer, sjuksköterskor och socialtjänstemän. Föräldrar borde aldrig få höra att deras barn jämt gör fel. Att det borde anpassa sig. Att det är deras fel att barnet uppför sig som det gör. Men hur ska jag förändra rollen jag blivit intvingad i, rollen jag behöver istället för att bli hopslagen av de andra barnen, bara sitta själv i ett hörn i klassrummet. För jag vet att jag inte är som de andra barnen, och kommer aldrig bli det heller. Hur hårt jag än försöker kommer jag aldrig komma fram, utan fortsätta gå balans på en slak lina, i hopp om att inte stupa varje sekund som helst.

Vilken tur att du finns, för med din vilja av stål har du fått mig att glömma så många gånger. Du har fått mig att inte bry mig. Fått mig att för en kort stund få tillbaka hoppet om att en dag inte känna mig felplacerad i samhället. För att jag inte ska vara den udda pusselbiten, eller det talet som inte passar in i ekvationen.

Jag vet att du förstör mitt liv på så många sätt, jag vet att jag aldrig kommer kunna vara utan dig mer. Och jag vet att min hals brinner när jag är med dig, att jag vaknar på morgonen och inte vet vem jag är mer, att jag förlorat allt jag älskar på grund av dig. Men att du tar mig ifrån denna plats andra kallar öppet, förstående och fritt, som jag istället ser som fruktansvärt dömande och exkluderande, väger tyngre än något annat.

Alkoholen. Min bästa vän.

MITT TREDJE JAG

ANDRAPRISTAGARE HÖGSTADIET

FÖRFATTARE: AGNES SALOMONSSON

SKOLA: KUNGSHÖGSSKOLAN, LJUNGBY

LÄRARE: JENNY GAMHÄLL

MOTIVERING: Med trovärdig dialog och bra bildspråk är det här en väldigt stark skildring av gruppsyck och statusstrid och vad det kan få för konsekvenser.

.....

De automatiska dörrarna öppnades långsamt och en kille i rosa luvtröja lunkade belåtet ut. Jag hade sett honom på skolan förut. Flera gånger. Han hade alltid på sig sina udda kläder, sminkade sig och gick runt med sina tjejkompisar och fnittrade. Ibland satt de till och med i korridoren och sminkade varandra. Det var ju helt uppenbart.

”Ha, GAAAY!” vrålade Pontus med sin mest pubertala målbrottsröst. De andra flinade högt, och jag kraxade högst av alla. Men vad var egentligen det roliga? Det vet jag inte. Egentligen hade jag ju ingenting emot homosexuella, men eftersom alla andra verkade ha det så måste ju jag anpassa mig till det.

Killen höjde blicken och jag såg hur hans lugna ansiktsuttryck byttes ut till rädsla. Bara åsynen av mig skrämde honom tydligen. Var jag verkligen så skrämmande? Henke plockade upp en tom flaska och slungade iväg den mot honom. Den missade precis, och flaskan krossades i väggen bakom honom. Henke tittade osäkert på mig och sökte bekräftelse, och jag flinade hastigt mot honom. Henke såg en aning lättad ut och flinade tillbaks. Jag såg den rosa luvtröjan försvinna bakom hörnet.

”Kom igen dåå” hörde jag min egen röst säga, och de andra hoppade upp på sina moped. Jag hittade mig själv sittandes bakom Pontus med armarna kring hans midja, och vi satte fart efter honom. Jag kände den friska luften slicka mina bara armar, men jag frös inte. Jag kände bara Pontus värme strömma igenom mig. Jag hade jobbat så hårt för att vinna hans uppmärksamhet och nu äntligen. Ända sen 7:an hade jag varit kär i honom och

först nu hade han börjat visa intresse. Egentligen var han inte särskilt snäll, och inte snygg heller. Han luktade ständigt snus och öl och hans vänner var lika intelligenta som en säck potatis. Dock hade han och hans säck potatis hög status, och det var kanske det som gjorde att jag gillade honom. Att hans status också gav mig makt. För vad hade jag varit utan honom? Vad hade jag varit utan status? Usch, det vill jag inte ens tänka på. Det är konstigt hur mycket en osynlig uppfattning kan påverka så mycket. Vem avgör vem som har status egentligen? Och hur kan alla veta vem som har det?

Killen snubblade över trottoarkanten och landade med huvudet mot det leriga gräset. Han vände sig förtvivlat om men vi var redan ikapp. Han var omringad.

”Du behöver inte vara rädd, vi ska ba bjuda dig på en öl” sa jag och knäppte med fingrarna. Pontus förstod gesten och passade en burk. Jag älskade känslan. Känslan att äntligen vara den som har kontroll.

”Kom igen dåå, klart du ska ha en ööööl.” brölade Henke. Killen svarade inte utan satt bara ihopkurad.

”Du måste ju prova nån gång” sa jag och räckte honom burken. Fortfarande ingen reaktion.

”Men för i helvete. Du kan ju svara henne iallafall” grymtade Henke bakom mig. Killen tog av sig den rosa luvan och jag såg hans ansikte. Åtminstone det mesta av det. Mascaran hade runnit och han hade ett stort blödande skrapår från ögat och ner mot hakan. Grus, löv och lera hade fastnat i hans långa hår.

”Jag vill inte ha eran öl” fräste han. ”Jag dricker inte sånt.” Hans röst darrade en aning, men han verkade fast besluten, och det gjorde mig argare än någonsin. Varför? Det vet jag inte. Men jag stod inte ut med att se honom. Jag hade kommit så långt i processen att försöka glömma mitt förflutna, men nu var det något med honom som påminde mig om allt igen. Jag satte mig på huk, knäckte upp burken med mina naglar och tömde ölen över honom. Han skrek när ölen skvätte på hans öppna sår, men jag fortsatte. Jag hörde de andra skratta bakom mig och jag kände min överlägsenhet, min makt. Vi var flera stycken medan han var ensam. När burken var tom kastade jag den på honom och reste mig. De andra mötte mig med en blick av beundran och jag njöt av uppmärksamheten. Pontus vände sig mot mig och utan att jag visste ordet av det tryckte han sina läppar mot mina. Jag blev så förvånad, att jag sjönk ihop på trottoaren med en svindlande känsla i kroppen. Pontus gick förbi mig och jag hörde ett stön och sedan ett skrik. Jag ryckte till och vände mig

om och såg Pontus med ett hårt grepp om killens hår. Pontus drog hans huvud bakåt och knäade honom i magen. Killen flämtade av smärta och flaxade med armarna för att försvara sig, men Pontus var mycket större och starkare. Han hade inte en chans. De andras hånskratt ekade på den tomma gatan. Pontus höjde näven och precis innan han skulle slå stirrade killen på mig och våra blickar möttes.

Under denna bråkdels sekund rusade hela mitt förflutna igenom mig som en snabbspolad videofilm. Jag återupplevde allt. Han var i exakt samma situation som jag varit i. Varför hjälpte jag inte honom då? Det vet jag inte.

Jo, det vet jag visst.

Han hade något jag önskar att jag hade; styrkan att vara sig själv. Det var något både jag och Pontus saknade. Och vad var egentligen det roliga med att Pontus kallat honom gay? För det första var det inte ens säkert att han var gay, för smink och rosa kläder är väl inget kännetecken för homosexualitet? Men om han nu var det så är det inget fel med det. Det är bara ett sätt att älska.

Vad vore jag utan status? Jag vore antagligen exakt samma människa, fast friare.

Varför retade det mig att han var så självständig då? För att jag aldrig var det. Jag tog inga risker, jag följde bara strömmen. Jag vågade inte säga nej när jag blev bjuden för första gången. Jag avundades honom och för att han inte begick det misstaget.

Men varför hjälpte jag inte honom nu då?
Varför hjälper jag inte honom?

SANNINGEN

TREDJEPRISTAGARE HÖGSTADIET

FÖRFATTARE: LOVA SVEDUNG

SKOLA: HJORTMOSESKOLAN, TROLLHÄTTAN

LÄRARE: GABRIELLA SCHERDIN

MOTIVERING: Skulden, saknaden, samvetskvalen - det lilla ögonblicket då allt gick fel. Det här är en välkomponerad och bra skriven text, med starka känslor som känns genom pappret.

.....

De säger att det gick fort. Att du inte kände någonting. Men jag tror dem inte. Det är inte mycket från den där kvällen som jag minns men jag såg dem, såg dina skräckslagna gröna ögon innan du slukades av det svarta djupet. Jag har lovat mig själv att aldrig dricka igen. Det var inte mycket, men det räckte. För det var mitt fel. Jag kunde i varje fall försökt. Jag vet att det var du som föll, det var du som tappade fotfästet. Men jag vet att det var då, då jag började falla. Du hörs fortfarande i mina öron. Ditt rop på hjälp: "Sam! Sam!".

Jag klarar det inte mer, jag klarar inte av att höra din röst i mitt huvud varje natt. Det är inte skuld-känslorna som förstör mig, som drar mig ner. Det är saknaden. Du, min bästa vän i hela världen! Varför skulle detta hända dig? Jag har funderat så många gånger men kommer alltid fram till samma svar, det skulle inte hänt dig om du inte kände mig... Jag drog alltid med dig på sådana fester även fast du inte ville med. Du avskydde att bli full som alla andra och inte ha fullständig kontroll. Jag hade aldrig förstått det, varför inte sväva bort om du kan och inte behöva känna ansvar för vad du gör förrän efteråt? Du skulle alltid vara så perfekt och duktig, alla vuxna sa alltid: "Samantha, varför är du inte mer som Hanna?". Det var väldigt jobbigt ibland, men vi var en sådan "perfect match" så jag skulle inte kunna leva utan dig. Men här är jag nu alldeles själv...

De flesta som var med den kvällen har bytt skola eller redan gått ut. De klarar inte av att se din minneslund varje dag. Även fast ingen berättar, berättar vad som hände på riktigt. De tror att du hoppade själv, att du ville detta. Men jag har bestämt mig, jag ska låta sanningen komma ut. Jag vet att det inte var jag men det

kunde lika gärna vara mina händer som puttade dig, som ville ha bort dig. Avundsjukan, jag hade aldrig sett den förut jag antar att jag var för uppe i vår värld. För upptagen med mig själv för att se allt hat du fick från de andra. Nu ser jag klart alla som avskydde dig för din perfektion, som ville dig illa. Jag hoppas och tror att de inte ville detta men när de väl hade chansen, varför inte ta den? Att något som verkade så oskyldigt kunde bli så stort.

Du ville inte vara där, men du gick dit för min skull. För att jag skulle prata med någon obetydlig person jag "gillade". Men sådan var du, gjorde allt för att alla skulle vara nöjda. Det var Melindas storebrors årliga midsommarmfest, det speciella med den var att den bara höll på medan det var mörkt. Festen hölls vid västkusten, vid klipporna där det avspärrade gamla hopptornet stod. Jag hade aldrig pratat med Melinda men jag visste att hon ogillade dig. Melinda, den näst bästa eleven i klassen. Hon och hennes kompisar var typiska rika tjejer, med märkeskläder och maffiga hus.

Timmarna gick som minuter och jag drack några cider. Efter ett tag hörde jag plötsligt några av våra klasskompisar som började att ropa: "Hoppa! Hoppa!". Jag trodde... jag vet inte vad jag trodde. Jag såg inte vem de skrek åt så jag började också ropa, tills jag såg Melinda stå högst upp på det gamla hopptornet tillsammans med dig. Hon tog ett hotfullt steg och du backade, och jag skrek. Men det var försent. Det hade redan hänt, det som inte gick att ta tillbaka. Du föll, föll ner i mörkret. Jag förstår inte. Min hjärna kan inte ta in det. Du var där den ena sekunden och borta den andra.

Allt är så klart, det höga skriket, ditt bruna hår som flög som en gloria runt huvudet och de skräckslagna stora gröna ögonen. De ögonen, de finns alltid i mitt huvud som om de tittar genom mina. De stirrar anklagande på alla som inte ser, som inte har öppnat sina ögon. Men jag ska öppna dem åt dem, för din skull.

Varför säger de inget? Den stora massan som bara står där. Men jag vet också att jag var en av dem, jag stod också där och gjorde ingenting... Det är konstigt att i sådana stunder förstår man inte, det går inte. Det kan väl inte vara farligt? Någon jag känner kan väl inte dö på ett sådant sätt? De säger att jag är i chock, att jag inte förstår vad som hänt. Men jag förstår mycket väl, det är bara att sorgen är som ett hål. Det slukar allt och lämnar inget kvar. Det är därför jag inte känner något, för det finns inget kvar.

Men nu har du mitt ord, jag ska se till så alla vet och inte låta ditt liv förstöras av att alla tror att du inte orkade mer. Att de ska prata om hur självisk du var som gjorde detta mot din familj och vänner. Hur du levde i en jättebra familj och inte hade något att klaga över. Nu är det dags för sanningen.

Jag vet att jag inte hållit vad jag lovat. Men nu är tanken verklighet. Mina händer darrar men jag känner inget. Borde jag vara rädd i en sådan här situation? Jag hade ju i verkligheten inte gjort någonting fel... Inte fysiskt bara psykiskt. Jag vet att de tittar på mig. De tittar och väntar. Deras mörkblåa uniformer skär sig i det skarpt upplysta rummet. "Nå?" säger någon, "Vad är det du vill berätta om Hanna Alqvist?". Jag ser att de är otåliga, att de egentligen inte vill vara här. De flesta har väl sagt samma sak, en påhittad historia som ingen tror på. Men nu är jag beredd. Så jag öppnar munnen för din skull.

MIN PAPPA ÄR ETT MONSTER

FINALIST HÖGSTADIET

FÖRFATTARE: AMALIA HÅKANSSON

SKOLA: ÖSTERSLÄTTSSKOLAN, KARLSHAMN

LÄRARE: KARIN PETERSSON

Ytterdörren till lägenheten öppnades med full kraft. Med en stor smäll slog den i väggen och in trillade ett stort monster, med stora röda ögon och rufsigt hår. I handen håller monstret en flaska. Med monstrets stora starka armar slår den vilt i väggar och hyllor i hallen. Monstret mumlar högt en massa fula ord som flickan egentligen inte borde höra. Monstret är arg, riktigt arg. Med stora steg vinglar sig monstret ut igenom hallen.

Nu har monstret vaknat igen och det kommer alltid på kvällarna. Sent, sent på kvällarna, när flickan ska sova. Den ensam flickan lägger snabbt täcket över ansiktet, i hopp om att kunna bli osynlig.

- Var är min sprit?

Vrålar monstret högt och otäckt ut i lägenheten

Flickan drar täcket ytterligare en bit över huvudet och lägger sig som en boll under täcket. Den stackars lilla flickan blir bara mindre och mindre ju närmare monstret kommer sovrumsdörren. Var är pappa? Skriker flickans inre röst och hon börjar gråta.

- Snälla låt denna natten vara lugn, snälla gör så att inte monstret hittar mig.

Viskar flickan tyst ut i rummet, så knappt hon själv hör orden.

Det har blivit tyst utanför flickans sovrum. Kanske har monstret gått hem igen, tänker flickan för sig själv och flyttar täcket bort från ansiktet. Det är mörkt i sovrummet och det enda som lyser är månen utanför flickans sovrumsfönster.

Flickan reser sig sakta upp från sängen och tassar sig försiktigt bort mot sovrumsdörren. Hon öppnar dörren sakta, riktigt sakta, rädd för att monstret kanske är kvar där ute och väntar på att ta henne eller slå henne. Ute i TV-soffan ligger flickans pappa med munnen öppen och snarkar högt. Pappan

har ett blåmärke över högra ögat, och vid näsan syns torkat blod. När hon var mindre trodde hon alltid att det var monstret som slagit pappan.

Flickan smyger sig förbi pappan. I köket tar hon ut pappans alla spritflaskor. Med hjälp av en systempåse bär hon flaskorna ut till bakgården. Där sätter hon sig ner på en stentrappa. Månen lyser som en lampa ner över henne. Flickan tar ett djupt andetag och kollar upp mot månen innan hon håller ut all pappans sprit. Den livsfarliga, hemska monsterdrycken rinner som en flod ner över trottoaren ner till en brunn. Flickan ler och kollar upp mot månen. Nu är hon trygg, i alla fall ett tag till.

EN TIMME

FINALIST HÖGSTADIET

FÖRFATTARE: ELLEN LAURIN

SKOLA: ÖSTERSLÄTTSSKOLAN, KARLSHAMN

LÄRARE: KARIN PETERSSON

01.12: Musiken pumpar genom kroppen och det luktar rök av cigaretter. Hon är full och står lutad mot en vägg i vardagsrummet hos en kompis. Med ett glas i handen går hon mot soffan där folk har samlats för att tävla om vem som kan dricka mest under en minut. Mer än hälften av personerna runt soffbordet känner hon inte, hon dricker upp sitt glas och sätter sig bredvid en kille hon känner igen från skolan.

Han hälsar och hon hälsar tillbaka.

01.27: Hon har hittat sin kompis, som står och röker under fläkten. Hon kollar mot köksbordet och där står fullt med blåa och röda plastglas som är fyllda med öl och annan sprit. I dörrhålet står killen från soffan. Han kollar på henne och hon på honom. Hon viker undan med blicken och går bort till köksbordet och tar ett blått glas med öl. När hon kollar tillbaka är han borta. Hon flackar med blicken, men ser honom inte längre.

01.39: Folk sover på golvet, i soffan, i trappan och på borden. Ibland tycker hon att hon skymtar honom, honom som hon inte vet någonting om, men han som ändå känns som en vän. Hon vet inte vart hon ska ta vägen längre, så hon går ut. Hon sätter sig på en bänk på verandan. Man kan höra ett pumpande ljud inifrån och det dämpade ljudet av röster. Efter en stund blir det kallt och hon går in och möts av värme, musik och röster.

02.57: Rummet snurrar, människor snurrar, golvet lutar och hela huset känns upp och ner. Hon sätter sig ner i en fåtölj och lutar sig tillbaka mot det mjuka ryggstödet. Hon är trött och yr, men vill inte sova. Hon tar sats och reser sig upp från fåtöljen och går in på toa. Hon går fram till spegeln och kollar på sig själv. De stora ögonen tittar tillbaka på henne ifrån spegeln. Håret är rufsigt och läpparna som målades röda innan festen, är nu svagt rosa. Hon drar med fingrarna genom håret och bättrar

på läppstiftet, sen går hon tillbaka till vardagsrummet, där det börjat en ny tävling bland tjejerna och killarna.

02.12: Hon är trött och hon vill hem och duscha och lägga sig i sängen och sova bort fyllan. Hon orkar inte längre leta efter killen vid soffan. Hon orkar inte längre höra musiken, rösterna, skriken och andetagen. Hallen mot ytterdörren känns som hundra meter, Hon snubblar över muggar och skor, men tillslut kommer hon fram till dörren Ute på verandan är det kallt och hon knäpper jackan.

02.12 Bilen står en bit ner på gatan, när hon äntligen kommer fram till den är benen svaga och hon nästan faller ner i bilsätet framför ratten. Hon tar några djupa andetag, stänger dörren och börjar sedan rota fram bilnycklarna. Hon sätter i nyckeln och ska just vrida om den när det knackar på bilrutan. Hon öppnar dörren och där står han. Killen från soffan.

Hej, jag heter Oskar.

Tjena Oskar, du är som en fjärl... när man ska... fånga dig försvinner du, sluddrar hon och hon vet att hon är full och hon vet att hon borde vara tyst.

Han skrattar. Sen tar han nycklarna från bilen och ber henne att komma ut.

Om du fortfarande kommer ihåg din adress tänkte jag följa dig hem, säger han.

Hon ler mot honom.

DET SOM INGEN SER

FINALIST HÖGSTADIET

FÖRFATTARE: ISABELLE BORGQVIST

SKOLA: INTERNATIONELLA ENGELSKA SKOLAN I GÄVLE

LÄRARE: ANNA WÄNGMAN

Jag står utanför, utanför det hem som på utsidan ser varmt och familjevänligt ut. Likväl är jag rädd för att gå in, jag vill inte gå in. Det val jag varje kväll bestämmer att göra, som jag varenda kväll ångrar, det gör jag. Igen. Jag går in i byggnaden med den varma fasaden. Det som ingen ser är insidan som fylls av tårar, skrik, ärrade hjärtan och en förlorad familj.

Jag står i hallen, mina kinder har färgats rosenröda, benen är bortdomnade samtidigt som det sticker i mina fingrar och tår. Ytterkläderna slänger jag i en hög på mormors antika stol som har tagit sin plats i hörnet av hallen. "VAR ÄR RESTEN" hulkar en kvinna som en gång för länge sedan var i besittning av de varmaste ögon fram mellan omgångarna av tårar som finner sin väg längs hennes kind. Mamma tar sig runt som en blodhund på jakt, ivrigt rotar hon efter nästa flaska som mannen på soffan listigt gömt. Jag tar ett steg till in i den varma fasaden, slås nu av en isande känsla längst ryggraden, den varma fasaden finns inte här inne. Endast den sanna kyla som har satt sitt fäste inuti mitt hem. I mitt försök att undvika sanningen på väg upp för trappan kommer sanningen ikapp mig, mannen på soffan, han ger av ett ljud likt ett gammalt tåglok, ögonen har fastnat i ett läge där han ger intrycket att vara vid medvetande. Dagens middag ligger vilande i hans hand, den har han inte släppt taget om, den skvätt av whiskey som han inte lyckats få tag i ligger orört i botten av flaskan.

På min färd uppför trappan, bort från blodhunden och mannen på soffan får jag en skymt av en till förlorad själ. Dörren står på glänt till min systers rum, färglada påsar med nytt innehåll varje kväll täcker min systers säng. Tre tomma skålar som jag antar en gång var mättade med OLW:s nyheter står på golvet bredvid flaskorna som var fyllda med ett närtill illamående sött innehåll. Alla tomma. Där i sängen kan inte sanningen komma ikapp min syster. Hon försöker tappert fylla de tomrum där hen-

nes en gång varma själ nyttjade sin plats, hennes själ likt ett barns första skratt, vårens första blomma och vinterns första snöflinga, unik på sitt eget sätt. Nu finns inga känslor kvar, varken ilska eller sorg endast ett hjälplöst tomrum.

Sekunderna innan jag sluter mina ögon för att under 8 timmars sömn få chansen att ostört drömma mig bort om hur min familj kan ha sett ut om inte alkoholen nyttjat min pappa och satt sin dödliga kyss på hans läppar. Tappert försöker jag pressa ut en ynka liten tår av känsla. Inget. Tårarna är slut. Känslorna är borta. Jag vill hata mannen på soffan men inga känslor finns kvar att ge honom, alla är borta. Lycka, sorg, ilska, förtvivlan, kärlek. Borta. Jag har förbrukat alla och kvar lämnas ett tomt skal med ett leende på läpparna.

Jag står utanför, utanför det hem som på utsidan ser varmt och familjevänligt ut. Likväl är jag rädd för att gå in, jag vill inte gå in. Det val jag varje kväll bestämmer att göra, som jag varenda kväll ångrar, det gör jag inte. Inte ikväll. Jag går inte in i byggnaden med den varma fasaden. Det som ingen sett är insidan som fyllts av tårar, skrik, ärrade hjärtan och en förlorad familj. Men jag ser. Ikväll går jag inte in, ikväll står jag kvar utanför och sedan väljer jag att gå åt andra hållet.

GYMNASIET

MASKINEN GÅR SÖNDER IBLAND

FÖRSTAPRISTAGARE GYMNASIET

FÖRFATTARE: ANONYM

SKOLA: SÖDRA LATIN, STOCKHOLM

LÄRARE: ERIK MELANDER

MOTIVERING: En väldigt fint skriven berättelse som fångar läsaren från första meningen. Novellen beskriver träffsäkert och gripande hur det är att vara barn till en alkoholist.

När ingen tittar faller ansiktet och axlarna neråt.

Jag ler inte, och jag ser inget. Inte för att jag är närsynt, utan för att jag blundar.

Jag tänker på pappa, som skriker och kastar saker som nästan träffar ansiktet, och påminner mig själv om att aldrig vara glad. För när jag kommer hem försvinner allt bra som hände i skolan, och jag påminns om varför jag blundar.

Jag drar mig bort, för inget kan vara. Jag ångrar att jag drar mig bort, och fylls av hat. Mot mig själv, och pappa. Han bryr sig inte. Han har alltid rätt, och säger du emot så skriker han sig rå och tar sönder saker. Efteråt så ekar huset tomt, och mamma gråter tyst. Jag blir väldigt ledsen när mamma gråter.

Jag är inte annorlunda, jag är inte en "ensamvarg". Jag drar mig inte undan för att jag är trött, eller behöver plugga, eller för att jag inte vill vara med andra. Jag drar mig undan för att när de skrattskriker så att det ekar och kramas och kastar runt varandra på skoj så gör det mig nervös. Jag börjar pilla på skinnet runt fingrarna, drar ner ärmarna till händerna, andas djupt och rycker till när någon råkar stötta till min axel.

Han kan vara i närheten då, och vilja skrika mer. Han kanske inte var klar, och letar upp mig för att avsluta det han började.

Ibland när jag kommer hem så är han snäll, när han inte har tagit något. När kylskåpet gapar tomt och han kommer bärande med stora kassar med mat. Mamma blir glad när hon ser det, att jag och pappa pratar normalt. Först osäkert, och misstänksamt från min sida. Det kanske är en fälla. Sedan precis som vanligt. Han kommer bärande med kassar, skjortan stramande mot magen, ansiktet rakat, slipsen lite lös.

Och jag tar in varje sekund av det, badar i känslan av att vara normal.

Normal konversation om skolan, normal konversation om arbetsbördan. Går normalt in i sitt rum utan att vilja gråta och slita av sig håret, stänga in i sig i den lilla garderoben och glömma att man finns. Jag sitter vid skrivbordet och gör läxor, lyssnar på skit popmusik och är glad för stunden. För allt är normalt, som det ska vara.

Jag ignorerar lukten i huset när jag går för att borsta tänderna, och jag ignorerar flaskan som står lite gömd. Bara lite, för han slutade gömma det för länge sedan. Han öppnade ögonen, och jag började blunda. Jag spottar, och pekar fingret åt flaskan. Idag har varit en bra dag, och den ska avslutas bra.

Nästa dag i skolan så är jag där. På riktigt. Jag pratar, skratt-skriker, och kramas. Jag lyssnar under lektionen, skriver rapporter, räcker kanske till och med upp handen från en plats längst fram. Jag kan i hemlighet kolla på killen jag gillar, jag kan säga dåliga skämt som är så tråkiga att de är roliga, och folk skrattar. Jag kan andas in så mycket så att bröstkorgen blir full, och allt blir klarare. Vassare. Bättre.

Luften blir kallare, lukterna blir mer påtagliga, maten smakar mer, precis som om någon skruvat upp en rostig maskin där uppe i hjärnan och den går på högvarv. Tar in allt den annars missar. Jag tar in allt, allt som går att ta in.

Sedan kommer jag hem, och allt börjar om igen. Jag blundar, och maskinen där inne exploderar och går sönder. Det kommer rök ur den, det pyr, och jag blir arg.

Jag blir så arg att jag skakar. Men jag försöker att inte visa det, för då blir det värre. Då är jag otacksam.

Men visst går väl röken att se? Den som pyr ur öronen? Inte kan väl alla vara så blinda? Lukten då? Känner man lukten av rök?

Jag bara tar det som kommer, och låser in mig i garderoben, släcker lampan.

Men den här gången behöver jag inte blunda, det är redan mörkt här inne.

Och jag tänker på allt; på killen jag gillar, på rapporter jag ibland nästan glömt lämna in eller till och med glömt göra, på folk som skrattskriker, och undrar om allt är värt det.

HEMRESAN

ANDRAPRISTAGARE GYMNASIET

FÖRFATTARE: MATHILDA TENGBERG

SKOLA: HULEBÄCKSGYMNASIET, MÖLNLYCKE

LÄRARE: HELEN NORDENBORG

MOTIVERING: Den otäcka stämningen greppar tag redan i första stycket, och håller ett järngrepp om läsaren ända till det snyggt öppna slutet. Miljöbeskrivningarna är fenomenala - alla som någon gång åkt nattbuss klockan tre på natten förstår precis.

.....

Busshållplatsen närmade sig i takt med min ökande puls. Februarinatten gjorde sitt och lämnade inte en enda vrå på kroppen i fred.

Bussen rullade in och jag klev tacksamt på, satte mig huttrande längst fram vid chauffören. Glada resenärer fyllde bussen med liv längre bak. Svett, snö, ammoniak och alkohol kompletterade varandra. Det var så en busstur klockan tre på natten ska lukta. För att kunna åka ostört nattetid använder man hörlurar, men inte ett enda knaster skall spelas. Att se upptagen ut samtidigt som du hör och är uppmärksam på allt har varit min överlevnadsstrategi.

Mina ögonlock fladdrade för mycket och jag vaknade i tid till mitt bussbyte. Arton minuter innan anslutande buss anlände. Snökaos halv fyra på natten.

Fler glada resenärer, blinda av alkoholens rus. De frös inte där de stod i klungor och kontemplerade livets bragder. Alkoholen höll värmen åt dem.

Inga pensionärer var ute, förutom alkierna som låg och värmde upp bänkarna åt morgonens resenärer. En och annan ensam man. Jag förde mina steg mot väntrummet. Fick av misstag ögonkontakt med en man som sedan följde efter. Han satte sig mitt emot mig. Hans alkoholosande kropp vaggade orytmiskt åt sidorna, som om han försökte följa en låt i sitt huvud utan framgång. Helt vilsen. Han var två gånger större än mig. Mina ögon mötte inte hans, fastän han desperat sökte kontakt. Min blick var kall och stadig. Jag vill bara leva. Vill inte bli ett offer, dö fem över halv fyra på natten.

Det var bara vi och en handfull glada resenärer en bit bort i väntrummet.

Ett par glansiga, frånvarande ögon började pratade med mig. Höjde rösten, viftade med händerna. En och en halv meter rakt framför mig. Jag såg dig. Och du visste att jag såg. Varför gjorde du det om vi båda visste?

Bestämt mötte min blick hans. Ville visa att jag inte ville få kontakt. Bara bli lämnad i fred.

Hans ögon släppte mina. Hjärtat slutade accelerera. Man känner sig aldrig trygg utomhus. Det gjorde i alla fall aldrig jag. Speciellt när det blev mörkt. Att aldrig veta om någon skulle försöka göra en illa.

Jag gick för att vänta ut bussen utanför väntrummet, precis där bussen skulle anlända. Ville stå ensam. Men det fick jag inte. Han följde efter. Stod några meter bort och tittade på mig. Jag kallsvettades. Han kanske skulle ta en annan buss, någon som kom efter min. Kylan trängde sig in och jag skakade. Ögon och näsa rann. Snökaoset var kvar kvar i fyra på natten, ackompanjerat av piskande vind.

Bussen rullade in och jag klev på. Mannen följde efter. Han satte sig bakom mig. Jag kunde känna hans närvaro hela bussresan. Alkohol och rakvatten fick mitt luktsinne att domna. Vi var inte ensamma. En grupp medelålders kvinnor satt längre bak. Men de klev av några hållplatser fram. Det var som att någon höll tag i mitt hjärta och pumpade för allt vad de kunde åt mig. Jag skrev med en vän på mobilen, berättade hur allt stod till. Det gav en känsla av trygghet. Mina skakande händer försvårade det hela. Jag har aldrig frusit så mycket som jag gjorde då. För varje hållplats som passerade ville jag att han skulle trycka och kliva av. En tomhet spreds inom mig när jag tryckte på knappen. Jag klev av och återigen blev min kropp insvept av kylan. Bussen åkte tom förbi.

VÅR KÄRLEK KLÄDD I UNDERKLÄDER OCH SKAM

TREDJEPRISTAGARE GYMNASIET

FÖRFATTARE: MAYA S DELIBALTAS
SKOLA: FRIA LÄROVERKEN KALMAR
LÄRARE: MARTIN LÖNNGREN

MOTIVERING: Stark skildring av att vara medberoende. Den inre dramatiska kampen mellan förnuft och känsla beskrivs med ett poetiskt språk, fyllt av snygga upprepningar och känslösamt bildspråk.

Spritflaskan splittras i flera tusen skärvor när den träffar golvet. Jag vänder mig skärtrat om och min blick möter hans och för några sekunder så glömmer jag bort att andas. Orden som precis lämnade hans läppar sköljer över mig som en våg av känslor som slår mig omkull, kastar mig fram och tillbaka på botten tills mina lungor är vattenfyllda och det enda som kan få mig på fötter är han.

“Tänker du lämna mig?”

Ja, vill jag egentligen säga. Ja, jag vill lämna dig eftersom det skadar mig att stanna kvar. Det fördärvar mig att vilja ha dig så mycket, det kväver mig att ha dig nära och det krossar mig att vara ifrån dig. Jag älskar dig. Jag älskar dig så mycket att det skrämmer varje liten centimeter av mig, vill jag skrika.

“Nej.” Pressar mina läppar fram istället och jag låter min blick falla ner i golvet för att undvika att han ska se när tårarna erövrar mig. Lögnen hänger kvar i luften och under några minuter låter vi tystnaden fylla vardagsrummet. Trots avståndet mellan oss så kan jag känna hans andetag. De smeker min blottade magra kropp klädd i endast underkläder och skam och jag ryggar tillbaka. Mina tankar skriker i mun på varandra och för några sekunder glömmer jag bort varför vi är där vi är.

“För jag vet ärligt talat inte vad jag skulle göra utan dig.” Hör jag honom plötsligt säga vilket återigen ger mig grepp om situationen och innan jag vet ordet av så har han ställt sig rakt framför mig. Han flätar in sina händer i mitt hår och tar ett

stadigt grepp om min nacke för att kunna lyfta mitt huvud så våra blickar möts igen. "Jag lovar att bättra mig, jag lovar, jag lovar. Lova mig älskling, lova mig att du aldrig lämnar mig." Fortsätter han och nu kan jag höra både sorgen och rädslan i hans röst. Den vettiga sidan av mig blundar och istället tar begäret efter honom över. Mitt hjärta är likt porslin och han har makten att krossa varenda liten del av det.

"Aldrig." Viskar jag med gråten i halsen och i samma sekund kysser han mig med all sin längtan och kraft och jag imploderar likt stjärnor som faller samman i hans närhet. Min kropp skriker efter hans beröring och all denna längtan som invaderar mig tändes gnistan som direkt bryter ut i brand. Trots att hans läppar smakar vodka och trots att hans rörelser är fumliga så klamrar jag mig fast vid honom och trycker mina läppar mot hans mer desperat, i hopp om att verkligheten inte ska göra sig påmind och han kysser mig och kysser mig och kysser mig tills vi är universum och allt annat bara är stoft.

I just den här stunden glömmar jag allt som tidigare spelat någon roll. Jag glömmar alla ord som lämnat hans läppar, alla handlingar och alla lögner. Jag glömmar att vi stått på denna plats så många gånger förut, skrikandes på varandra med ångest, ånger och tvivel i våra röster. Jag glömmar alla gånger jag gråtit mig till sömns utan honom där bredvid och jag glömmar varje natt jag önskat att det kunde varit annorlunda.

Framförallt så glömmar jag, att han älskar alkoholen mer än mig.

SPIRITUOSA

FINALIST GYMNASIET

FÖRFATTARE: MAX BERGLIND

SKOLA: FRIA LÄROVERKEN KALMAR

LÄRARE: MARTIN LÖNNGREN

Du är den enda som finns kvar, den enda som fortfarande vill veta av mig.

Du är min mening, mitt endorfin, den som får mig att fortsätta.

Du är min enda familj, den enda som inte har gett upp om mig, den som fortfarande är vid min sida efter alla dessa år av misär och elände.

Jag minns att vi träffades första gången när jag var yngre och du gav folk en anledning att tycka om mig. Jag var alltid din följeslagare men jag brydde mig inte så länge. Jag fick en tillhörighet. Istället för att lyssna på skrikande röster bakom stängda dörrar om nätterna så öppnade du andra dörrar till nya platser och nya människor som ville ha mig där, du öppnade dörrar som ingen annan gjort tidigare.

Visst har vi inte alltid kommit överens, visst har vi träffat andra emellanåt men jag har alltid älskat dig. Älskat dig trots att du har gett mig mycket sorg. Men den sorgen är blått en droppe i oceanen av de lyckliga stunder du har gett mig. Jag tänkte aldrig på hur egoistisk du faktiskt var och hur du mer och mer ville ha mig för dig själv. Folk började märka att jag älskade din närhet mer än något annat och de började märka hur jag mer och mer prioriterade dig över dem. Jag älskade dig hur du än såg ut och hur du än var mot mig. Jag hade en sjuk fantasi om att du hade samma känslor för mig, att du av ren kärlek hade gjort det här för att hjälpa en ensam förstörd själ som mig själv. Självkligt fanns det en hake, du ville ha mig för dig själv och jag hade inte en tanke på att det du gjorde med mig var sjukt, jag hade inte en enda tanke på att de människor som man hade träffat endast ville träffa dig och att jag var helt ointressant.

Jag var blind men nu ser jag klart. Är du nöjd nu? Jag är

din nu, bara din. Jag har varken familjen eller de “vänner” som du introducerat mig för kvar, det är knappt att jag har ett tak över huvudet längre. Men du bryr dig inte, du har gjort ditt nu. Du har fått mitt liv, du har fått mig nu. Vad mer begär du?

Jag vill inte ha dig här längre, jag vill bli av med dig, men du släpper mig inte. Du vill fortfarande suga ut det lilla liv jag har kvar. Samtidigt vet jag inte hur jag ska klara mig utan dig, jag vill inte vara ensam och du är den enda som vill veta av mig.

Jag kollar upp mot den tomma silhuetten av det som en gång var en person, nu för tiden är det bara ett skal av sitt forna jag. Det är inte samma person som kollar tillbaka på mig längre. Varför satte jag ens upp en spegel? Jag vill inte se på mig själv längre. Jag slår pistolen emot min reflektion så den krossas i miljoner bitar och där står jag i spillrorna och kollar mot den tomma väggen. Är det så här mitt liv slutar? Allt tack vare dig din jävel!

Jag sätter mig ner på sängen och kollar på vapnet. Laddad, jag trycker pipan mot huvudet och känner den kalla metallen och hur den ger mig en hemsk rysning längs ryggraden. Att jag gav dig tillåtelse att ta över mitt liv, att jag gav dig all kontroll.

Sakta pressar jag avtryckaren och kan känna hur svetten från min panna smeker pipan. Min hand börjar skaka mer och mer och gråten kommer. I sista sekund tvekar jag och släpper pistolen som faller ner mot marken. Jag kollar upp emot nattduksbordet och ser dig, tar en klunk och viskar för mig själv,

“Skål, du vann igen.”

ATT VÄLJA LIVET

FINALIST GYMNASIET

FÖRFATTARE: REGINA FRANSSON

SKOLA: FRIA LÄROVERKEN KALMAR

LÄRARE: MARTIN LÖNNGREN

Pojken satt ensam i den vita korridoren. Han kunde se läkare springa fram och tillbaka framför honom, men det var ingen som stannade. Det var ingen som såg. Han var helt ensam och visste inte om hon skulle överleva. Det var inte första gången han var här, hans mor hade flera gånger hittats med alldeles för många tomma flaskor bredvid sig. Ibland hade det varit han som hittat henne, som denna gång. Han tvekade när han slog numret till larmcentralen, skulle livet kanske bli bättre utan henne?

Hela hans liv hade varit format efter hans moders alkoholintag. Hade hon en bra dag kanske han skulle få gå till skolan, kanske skulle han inte bli slagen och kanske skulle det stå middag serverad på bordet. Men det var inte ofta. En normal uppväxt förekom bara i pojkens drömmar.

Hans ansikte var svullet efter tårarna och han begravde det i sina händer. Vad skulle han göra om hon faktiskt inte klarade sig? Hon var trots allt den enda han hade. Hans far var borta sedan länge. Han hade ett nytt liv och en ny familj att bry sig om.

En läkare kom ut genom dörren, han gick sakta fram mot pojken med händerna i rockens fickor. Han stannade framför pojken som tittade upp med tomma ögon. "Hon klarade sig precis. Har du någon aning om vad som hände henne?" sa läkaren med ett lätt leende på läpparna. Pojken skakade på huvudet, han vågade inte säga någonting om spriten. Varje sjukhusbesök innebar en ny lögn. Men de visste, de måste veta. Lukten gick inte att ta miste på, de kan inte vara så lättlurade.

Senare på kvällen satt pojken ensam i ett kök som var mörkt och fullt av tomma flaskor. Att spendera natten ensam i ett tomt hus stod inte högt upp på listan över roliga saker. Förtvivlat tittade han ut genom fönstret och hoppades på att allt skulle lösa sig.

Mannen har blicken fäst vid träden som svajar i vinden. Han suckar och vaknar upp ur sin dagdröm. Han greppar glaset som står framför honom på bordet. Vätskan svider i halsen, men smärtan är vad som får honom att fortsätta. Hur kunde han låta sitt liv komma till den här punkten? Allt han fått vara med om som ung, alla de gånger spriten ledde till sjukhusbesök och till sist även död. Han borde vetat bättre.

Han hör hur golvet knakar och vänder sig mot dörröppningen. Där står hans fru med ett bekymrat ansiktsuttryck. Hon ser trött och sliten ut. Den lilla flickan hon har på höften är som en främling för honom. Han har missat hennes första skratt, hennes första steg och hennes första år i livet. Ångesten kommer smygandes vid åsynen av flickan. Alla begär i kroppen skriker efter alkohol, han måste dämpa smärtan av minnen som han missat.

Han greppar ännu en gång glaset, men tvekar när han lyfter flaskan för att återigen fylla på. Borde han låta detta hända? Borde han hantera livet på samma sätt som hans mor gjorde? Sättet som han hatade så mycket.

Han har ett val. Kroppen skriker efter flaskan men hjärtat skriker efter familjen. Det är inte så svårt. Flickan ska inte behöva se livet på samma mörka sätt som han alltid gjort, det är dags för en förändring.

DOCKFAMILJEN

FINALIST GYMNASIET

FÖRFATTARE: JACK CIONTOS

SKOLA: CULTURA GYMNASIUM, HELSINGBORG

LÄRARE: SUSANN AHLBERG

Precis som en flaska vin så har dockfamiljen i det vita huset något som döljer vad som finns på insidan. En fasad som ingen ser igenom. Ett dockhus som inte öppnar sina väggar när någon är i närheten. För vem kunde ana att där fanns en anledning till att gardinerna skymde de kristallklara fönstren? Vem skulle misstänka att där låg något bakom dotterns sminkning runt ögonen? En familj som deras måste vara helt fri från bekymmer.

Grannskapets kvinnor önskar att deras män hade samma charmiga leende som dockpappan, ett käkben som ingen annan. Männen avundas den vackra dockmamman med ögon som det renaste havsvattnet.

Föräldrarna dagdrömmar om dockbarnens artiga attityder, om att deras barn kanske tar efter en dag.

Men när gästerna lämnat dockhuset så finns där inget som drar i dockornas osynliga strängar längre, inget som håller upp fasaden. Ingen att spela sin pjäs för. För när dockhuset har stängt sina dörrar så tänder dockmamman en sned cigarett, röken slingrar sig upp i kökstaket medan hon håller upp sitt tredje glas av Bourbon. Dockpappan sitter i soffan och stirrar aggressivt på vad som än finner hans blick. Huset är som i en skugga, det är alltid mörkt och en känsla av distans finns alltid runt hörnet. Dockhuset ligger tyst medan dockbarnen sitter i sina rum, förberedda på vad som än händer. Dockflickan ligger på trägolvet, kedjerökandes på föräldrarnas cigaretter. Allt för att fokusera på något annat. Hon har plockat ut brandlarmet för länge sedan, allt för att inte väcka dockpappans uppmärksamhet. Hon kan rutinen, först öppnas skåpet, sen hörs klirrande glas, rösten blir mer aggressiv och dockmamman faller ner med en våldsamt duns på det kalla golvet. Skriket skär igenom dockornas öron som den vassaste kniven. Hasande steg hörs i trappan och efter det kommer någon att luta sig mot hennes dörr och viska att allt är okej, att hon måste släppa in honom. Rösten kommer att bli aggressiv och en näve kommer

att banka medan någon kallar henne för billigt luder, som sin mor. Bankandet kommer att avslutas och rösten kommer att dö ut. Morgonen kommer att smyga sig på och dockfamiljen döljer sig bakom fasaden igen. För ingen vet att dockfamiljen bara kommer fram när väggarna stängs igen. Ingen.

PRATA OM ALKOHOL

Novellsamling med ungdomars tankar och erfarenheter kring alkohol

E-post: info@prataomalkohol.se

Internet: www.prataomalkohol.se

Telefon: 08-410 214 64

Produktion: Sprit- och Vinleverantörsföreningen och Sveriges Bryggerier

Projektansvar: Kunskapskraft & Media AB, www.kkm.se

Design: Kunskapskraft & Media AB, Inhouse

Tryck: Arne Backman information AB

Första upplagan, 2016, Stockholm

ISBN: 978-91-637-8055-4

Projektet Prata om Alkohol är namnskyddat och tillhör

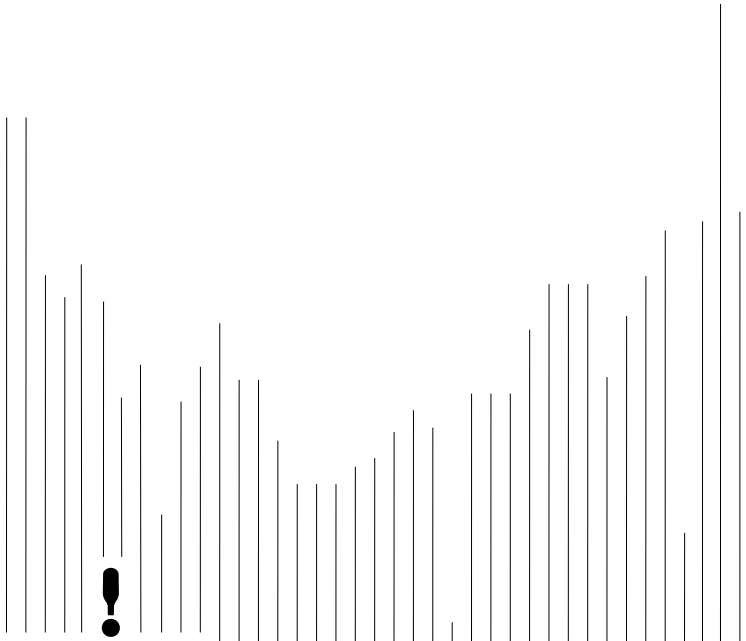
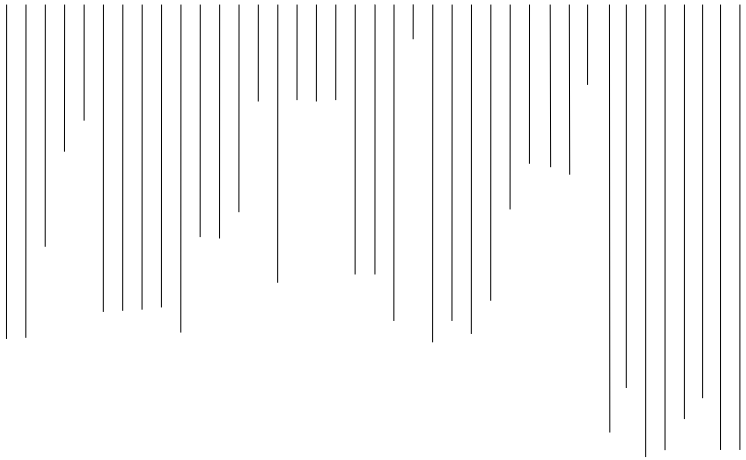
Sprit- och Vinleverantörsföreningen i Sverige.

Kopiera gärna material för undervisningssyfte.

Ange gärna källan om detta inte framgår av materialet.

Kopiering för kommersiellt syfte är förbjudet enligt lagen

om upphovsrättsskydd.

PRATA OM ALKOHOL